

градината си; той не билъ облеченъ въ селски комъ. Монарха заповѣдалъ да попитатъ кой е трудолюбивъ человекъ и като са научилъ че е священникъ, оставилъ всичко и отишалъ при него; градината била добръ обработена и пълна съ плододървета; лѣсъ отъ черници заобикаляли негова еминия домъ. Той са разговарялъ съ работника поотъ половинъ часъ; разговора са отнасялъ до обработванието градинитъ и полетата; господаря съ удивление чулъ че всичкитъ плододенни дървета и черници били посадени отъ собственитъ ржцъ на тозъ священникъ. Царя го питалъ, защо, като е священникъ самъ обработва земята и полето? Не помагатъ ли въ работата и съсѣдитъ, а най-вече благовѣрници?

— Много рѣдко, господине мой, отговорилъ священника, съсѣдитъ и благовѣрнитъ ни споможатъ само когато сжмъ свободенъ, когато не работа; всѣкога са занимава въ собственната си работа, на нива не остана повече време за да помага и на менъ. При всичко туй, ако и да сжмъ самъ, ако са трудъ а освѣтъ туй и ако Богъ дава добро време, получавамъ добра награда за труда си; продавамъ плода на дърветата си, продавамъ шумата на черницитъ си и тѣй увеличавамъ много често въ двомалкия си годишенъ приходъ.

Русския монархъ съ голѣмо удовольствие слушалъ думитъ на священника; той записалъ както негова името тѣй и името на селото му, и много често говорилъ на съпътницитъ си за негова трудъ и за плодотворната градина.

— „Ето що значи добъръ человекъ, чрезъ собственния си трудъ са снабдява съ всичкитъ нужди за единъ порядъченъ животъ. Напомнете ми за то когато са завърнемъ въ отечеството си. Азъ ще старая да възбуждамъ и нашитъ селски священни-